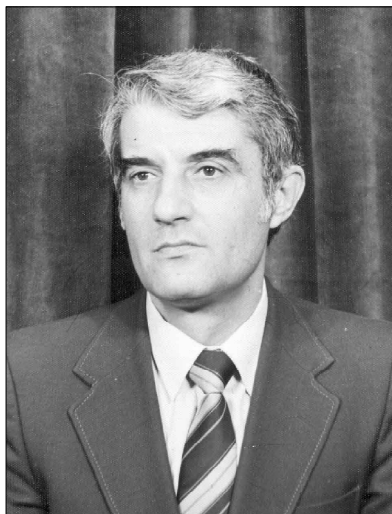

ПРОГЛАС

Издание на Филологическия факултет
при Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“

кн. 1, 2010 (год. XIX), ISSN 0861 7902

РАЗДЕЛЯМЕ СЕ СЪС

доц. СТРАХИЛ ПОПОВ

(1938–2010)

Ние, неговите колеги и приятели, бяхме в словото със Страхил Попов, сега ще се учим да бъдем в мълчанието. Мнозина от нас са негови ученици, но учителя си разбирахме по дадената ни свобода, затова може би станавме малко по-дръзки, но и доста по-отговорни.

Страхил умееше да бъде себе си в различните времена, които преживяхме. Като учен той не обичаше да му натрапват теми – имаше си свой вътрешен свят. Чрез символистите спасяваше духа си и във време, когато трябваше да развяваме знамена, той, с онази магическа сила на гласа си, ни учеше, на другия ритъм на живота и изкуството –

ритъма на съзерцанието, на необходимостта да откриваш другия като празник, а не като догма.

Страхил Попов умееше да улавя радостите на битието. Спомням си чрез него стиха на Теодор Траянов „Бърза бързоструйна Струма”. Текстът е свързан с трагичното, но Страхил умееше именно в трагичното да сложи аромата на стаена радост от живота. И затова може би всичко изглеждаше истинско.

Раздялата е откровение. Надявам се, че всеки един от нас, пред дверите на смъртта, ще направи своето откровение за човека Страхил Попов, ще намери онези думи, които са му подарени като светлина за ден и като тайнство за нощ, за да завъртим магическия кръг на живота.

ПОЧИВАЙ В МИР, УЧИТЕЛЮ!